

Tapasin sinut netissä. Emme tienneet toistemme ikiä, juttelimme vain. Sitä me kaipasimme; kuuntelevaa korvaa ja lohduttavaa olkapäätä. Keskustelu jatkui. Kerroimme ikämme, ja molemmat järkytyimme: ikäeroa välillämme oli 14 vuotta. Mutta oli myöhäistä lopettaa; tunsimme toisemme jo liian hyvin. Vaihdoimme Skypeen, ja puhuimme siellä. Monia tunteja ääneen, kerran jopa läpi yön. Aloin pikkuhiljaa tuntea jotain, vaikka kielsin itseäni. Sinä olit ainoa jolle en ollut missään vaiheessa esittänyt muuta kuin olen, ja kelpasin sinulle sellaisena. Sait oloni hyväksi, yhä uudelleen ja uudelleen. Sinä yönä kun juttelimme, tunnustimme sen toisillemme. Pidimme toisistamme, todellakin enemmän kuin ystävinä. Se oli jotain ihmeellistä. Rakkautemme leiskui pimeässä; kukaan ei saisi huomata. Ei sitä kiellettyä lempeä, joka olisi ollut monen tahon tuomittavissa. Välimatkaa välillämme on 500 kilometriä, tapaaminen onnistuisi vain harvoin. Voi kuinka sinua kaipasinkaan vierelleni; kuinka olisin myynyt sieluni yhdestä suudelmasta. Samalla kun sydämeni leijui rinnassani, järkeni kolkutti päässäni; ei tästä mitään voi koskaan tulla, elämäntilanteemme eroavat toisistaan niin kovin, ikäerosta puhumattakaan. Mutta rakastimme toisiamme... siitäkin huolimatta en saattanut jatkaa itseni kiusaamista ehdottamalla suhdetta. Rakkautesi oli kuin myrkkyä; halusin suudella sinua, mutten pystynyt. Halusin koskettaa sinua, mutten voinut. Myrkytit minut; en voi koskaan unohtaa sinua, rakkauttasi, lämpöä äänessäsi. "Haluan rakastaa sinua, mutta parempi etten koske. Haluan pidellä sinua, mutta aistini käskevät lopettaa. Haluan suudella sinua, mutta haluan sitä liikaa." Sanoit ymmärtäväsi.